

Κατερίνα 'Αγγελάκη-Ρούκ

Ποιήματα

ΕΡΩΤΑΣ Η ΣΚΛΗΡΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Τό πρωινό άνοίγει πάλι
 τούς λάκκους τών Έργων του·
 άπό πάνω κρέμεται
 τό κάθε τέλος
 λουρίδες μέ κολλημένες
 τίς μύγες τής ευαισθησίας μας
 τά λεπτότατα αυτά έντομα
 τής έσωτερικής φθοράς μας.
 'Αλλά ό έρωτας είναι
 ή πιό σκληρή άπελπισία
 δέν περιέχει τό τέλος του
 σάν όλα τά παρήγορα πράγματα
 τής φύσης
 διαβιώνει πριν άπό τή λύτρωση
 σά λύτρωση νά μήν υπήρχε
 καί τέλος νά 'ταν μόνο
 τής άρχής ή όδύνη...
 'Α! τίποτα δέν κάνω πιά
 νά σηκωθεί ξανά
 τό άεράκι τής ύπαρξής μου
 μόνο θαυμάζοντας τή σωστή
 γεωμετρία του άόρατου χρόνου
 πού μέσα του σέ περιμένει νά περάσεις
 έρχομαι σ' έναν παράφορο θάνατο
 κοντά σου
 κι άποκαλώ φώς
 τό μαύρο φτερό πού μέ άγγίζει.

Η ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ ΕΚΕΙΝΗ...

Φανερώθηκε πάλι ή μελαγχολία εκείνη
 όπως όταν τά νερά τραβιούνται
 βρίσκεται στό κενό
 ή πληγωμένη πέτρα
 καί κάθε πνοή άέρα τήν πονάει.
 'Η γνώση του όλόκληρου
 επιβάλλεται πάλι
 σάν τό μόνο πάθος
 ένας δρόμος μόνο άπό τό πένθος
 τής άλησμόνητης έλιās
 τότε πού τό καλοκαίρι
 είχε τό τέλειο νόημά του

